

РЕШЕНИЕ

№ 10382

гр. София, 01.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1814** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на З. Н. В. с ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица], срещу Решение № 3672 от 06.10.2022 г., постановено по НАХД № 206784/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-004075 от 25.03.2022 г., издадено от издадено от СДВР - Отдел Пътна полиция, с което на касатора за нарушение на чл.25, ал.2 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е неправилно поради нарушение на материалния и процесуалния закон, както и поради необоснованост. Изтъква се още неправилна оценка на доказателствата и липса на равнопоставеност на страните в производството. Твърди се, че неправилно е са разпитани единствено заинтересовани свидетели от страна на другия участник в ПТП-то. За нарушение се твърди и неназначаването на експертиза, в която вещо лице да определи механизма на ПТП-то. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник-сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява и не се представлява. Не е изразено становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана, а решението на СРС – правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

С оспореното съдебно решение е потвърдено НП № 22-4332-004075 от 25.03.2022 г., издадено от издадено от СДВР - Отдел Пътна полиция, с което на касатора за нарушение на чл.25, ал.2 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 2 вр. ал. 1, т. 5, пр. 4 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева. Нарушението се изразява в това, че на 26.02.2022г., около 13:30ч. в [населено място], по [улица]с посока на движение от[жк]към надлез „Н.“ жалбоподателката З. В. със собствения си лек автомобил „К. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , навлязла частично в лявата лента за движение, което довело до удар между автомобила на свидетеля К. с този на В.. Относно процесното ПТП бил съставен АУАН, който бил връчен лично на жалбоподателката и подписан от нея с възражение, че не е виновна за възникналото ПТП. Същото обаче не било уважено и въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление, обжалвано по съдебен ред пред СРС.

Въззивният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Събрани са необходимите и съотносими доказателства при надлежното им отразяване в мотивите на първоинстанционното решение, като направените изводи напълно се споделят от настоящия състав, които не намира за необходимо да ги преповтаря.

Извършеното от касатора нарушение е безспорно установено и съдържа признаците на административно такова, изразяващо се в нарушаване на установеното в чл. 25, ал. 2 от ЗДвП задължение, при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Правната квалификация е правилна и е наложено съответното за извършеното нарушение наказание, в предвидения от закона абсолютен размер. Доколкото именно касаторът е водачът, който е навлязъл в съседната пътна лента и като е без значение конкретната причина за това навлизане - изпреварване или престрояване, или друга маневра, именно касаторът е бил длъжен да прецени пътната обстановка и да пропусне автомобила, който се е движел в лентата, в която той навлиза.

Наведените в касационната жалба множество доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление настоящият касационен състав намира за неоснователни.

Неоснователно е възражението на касатора за необоснованост на фактическите констатации на съда, поради неправилна оценка на доказателствата по делото. В случая за попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата активност и е осигурил на страните процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези, в това число е уважил всички доказателствени искания, направени от жалбоподателя. Съгласно данните по делото и на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права. Не е бил нарушен принципът на състезателност в процеса. При анализа на събраните по делото доказателства съдът ясно е посочил кои от тях кредитира и защо, обсъдил е поотделно и в съвкупност доказателствения материал, в резултат на което е формирал обосновани правни изводи. Изяснена е обективната истина и решението не почива на предположения; обсъдени са аргументите на страните и са взети предвид относимите доказателства, изложените мотиви са изчерпателни, непротиворечиви и обосновани.

Правилно съдът е достигнал до извода, че от средна лента за движение, жалбоподателката навлязла частично с управлявания от нея автомобил в лявата лента за движение на свидетеля К., без да прецени правилно пътната ситуация и без да се убеди, че с тази маневра няма да създаде опасност за движението на останалите участници. Този извод е изграден на базата на съставения протокол за ПТП, скицата към него, АУАН-а, разпита на свидетелите – актосъставителя Д., спътника на водача К., свидетеля П. Г., свидетеля С., посетил местопроизшествието в последствие.

Неоснователно е и твърдението, че въззивният съд е нарушил принципа на състезателност, прогласен в чл.12 от НПК и че е изключил всички доказателства, които оневиняват жалбоподателя. Приложените към административната преписка писмени сведения от очевидци не могат да се противопоставят на показанията на лица, разпитани в качеството на свидетели и при зачитане на принципите на устност и непосредственост на сметите от тях показания. Отделно от това, другият участник в ПТП –И. К., е разпитан в качеството на свидетел и тезата му по случилото се ПТП не е различно интерпретирана, отколкото в първоначално сметите от него сведения.

Не се споделя и твърдението, че въззивният съд е допуснал съществено процесуално нарушение като не е взел предвид възражението на жалбоподателя срещу АУАН №559951 от 26.02.2022г. Възражението срещу акта за установяване на административно решение е средство за защита, но не и доказателствено средство. Възражението е процесуален способ, чрез който жалбоподателят изразява своето позиция, че не е нарушил конкретен закон, към него може да приложи доказателства, за които иска да бъдат приобщени или може да иска от наказващия орган да събира гласни и писмени доказателства. В случая процесуалната значимост на възражението е видна, тъй като напр. съдът е събрал гласни доказателства, за които е претендирал жалбоподателя- разпитал е свидетелите очевидци, вкл. и майката на жалбоподателката, Б. И., чиито показания е преценил, че са относими към разглежания правен спор. По отношение на показанията ѝ съдът е извършил подробен и основателен анализ защо не следва да ги кредитира, отчитайки техния изолиран характер от останалата доказателствена съвкупност, както и застъпването от свидетеля тези, представляващи изразяване на оценъчно мнение, а не пряко възприети факти. Нещо повече, проведена е и очна ставка между свидетелите, което свидетелства за сериозни процесуални усилия от страна на въззивната инстанция за всестранно и пълно изясняване на релевантните по делото факти и обстоятелства.

Неоснователно е и възражението на касатора за нарушение, изразяващо се в

неназначаване на експертиза за определяне механизма на ПТП-то. Протоколът от ПТП-то, скицата към него, разположението на МПС-тата след удара, вредите по същите и кредитираните показания на свидетелите, изясняват фактическата обстановка пълно, всестранно и безпротиворечиво. Преодолени са всички съмнения относно авторството на деянието, причините за удара и поведението на двамата водачи. Поради всичко гореизложено една експертиза не би допринесла с нищо за разкриване обективната истина по делото, доколкото същата се явява вече разкрита.

В заключение касационният съд намира, че при формиране на вътрешното убеждение, фактическите и правните изводи, не се установяват порочни действия на въззивния съд, съотв. не се констатира порочни съдопроизводствени действия при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3672 от 06.10.2022 г., постановено по НАХД № 206784/2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.